

L'ESCOMESA DELS CIGRONS DE L'ALTA ANOIA

A la parada del llegum regnava una pau tèbia i tova, entorpidada només de tant en tant pel petit rebombori que hi feia l'estri metàl·lic en emportar-se una unça de cigrons, dues lliures de mongetes o un grapat de les actualíssimes soges. La paperina, de tacte càlid i suau com la panxeta d'un nadó, passava de la mà de la botiguera a la mà de la clienta amb el consegüent recorregut invers de les fredes monedes.

Tot era, doncs, plàcida felicitat a les grans palanganes dels llegums bullits quan, de sobte, un exèrcit de petits assaltants va plantar-se damunt l'impol·lut taulell blanc:

-Crac crac! Crac crac! Crac crac!

Les mongetes van desfer per un moment el seu etern somriure bla i es van queixar:

-Ei! Què feu! No molesteu...

Però els guerrers, impacients, van seguir:

-Crac crac! Crac crac! Crac crac!

-Ai! Que en sou, de pesats! –van fer les ensopides lleties–. Què us passa? Que voleu alguna cosa?

Els soldats, petits però molt eixerits, van cridar amb crit marcial:

-Una palangana! Volem una palangana!

Ah noi! Els cigrons quan ho van sentir! Ells, de tarannà tan pacífic, estaven esparverats. De tant remoure's gairebé que fan tombar la palangana:

-Però que us heu tornat ximplers? –i alçant una mica la veu perquè tota la parada ho sentís–. Mireu-los ells! Volen una palangana... com si a la parada no n'hi hagués prou, amb una palangana de cigrons, ara ells arriben i apa! a fer-nos la competència! Ja podeu girar en rodó i entornar-vos-en per allà on heu vingut!

Els nouvinguts, però, no es van moure ni un pèl. El que devia ser el cap, va cridar:

-Som els cigrons de l'Alta Anoia i tenim dret a estar en una palangana.

-Hi tenim dret! Hi tenim dret! –van fer la resta.

-I volem que ens bullin!

-Que ens bullin! Que ens bullin! –repetien com un eco.

-I que ens posin en paperines!

-Paperines! Paperines!

De res no van servir els crits primer, després els planys, finalment els suborns dels cigrons bullits per fer-los marxar. Els cigrons de l'Alta Anoia es van quedar allà, fermes, immòbils, cobrint el taulell. Eren molta colla i estaven convençuts que se'n sortirien, que es guanyarien la plaça al taulell. Ells eren de mida més petita i de color menys vistós, això sí, però sabien que tenien a favor seu el gust: intens, dolcíssim, explosiu; i la textura més consistent, no gens pasteta. Uns atributs de gran valor que farien feliços els paladars més exigents. I correia la veu. Era clar: tard o d'hora, els cigrons de l'Anoia guanyarien el seu lloc a la parada!

A black and white photograph of a chickpea plant. The image shows a stem with several bipinnate leaves and several mature, oval-shaped pods hanging from it. The background is blurred, showing more of the plant and some light filtering through. The text "El Fil DEL TEMPS" is overlaid in the bottom right corner in a white, serif font.

El Fil
DEL TEMPS

A black and white photograph of an olive grove. The foreground is filled with dense olive trees, many of which have small olives on their branches. In the background, there is a line of trees and a building with a dark roof. The sky is bright with some clouds.

PA *NO*
Rà

Mi
Ca

visual

*gen*T

LA
postada
dels llibres

A black and white photograph showing a close-up of a hand holding a pen. The hand is positioned over a large, dense pile of small, round, light-colored objects, which appear to be seeds or beads. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows, emphasizing the textures of the skin, the pen, and the individual objects in the pile. The overall composition is focused and detailed.

JOCS

de

paraules